

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/57/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119012911
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2119012911.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného K. V., nar. XX.XX.XXXX v X., pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 0T/190/2019-135 zo dňa 09.01.2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 29.09.2020 v Trnave, takto:

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného K. V., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 0T/190/2019-135 zo dňa 09.01.2020 bol obžalovaný K. V., nar. XX.XX.XXXX v X., trvale bytom K. XXXX/X, K., prechodne bytom P. X - C., K., uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 21. júla 2019 v čase približne o 01:20 h v B. A. v chatovej oblasti P. pod vplyvom alkoholu vyliezol na pletivový plot záhrady X. L., pričom tomuto vulgárne nadával a kričal, že ho zabije, že ho má počkať, že už ide, že čo si to dovolil ho udať, pričom ako sa pridržal zhora oplotenia a chcel ho preliezť, tak ho X. L. nohou skopol z oplotenia, načo mu obvinený uviedol, že si ide pre sekeru, čo vyvolalo u poškodeného X. L. strach o jeho život a zdravie, nakoľko už dňa 17.07.2019 ho obvinený po predchádzajúcom konflikte napadol nožom a sekerou, pričom mu spôsobil zranenia s predpokladanou dobou liečenia do 7 dní.

Za tento skutok okresný súd uložil obžalovanému podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona a § 38 ods. 2 Trestného zákona súd trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 51 ods. 1 a § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a zároveň mu uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov. Zároveň podľa § 51 ods. 2 a § 51 ods. 3 písm. b) a ods. 4 písm. a) a písm. i) Trestného zákona okresný súd obžalovanému ako súčasť probačného dohľadu uložil povinnosti a obmedzenia, a to zákaz požívania alkoholických nápojov, príkaz nepriblížiť sa k X. L., nar. XX.XX.XXXX v K., trvale bytom K. na vzdialenosť menšiu ako päť metrov a nezdržiavať sa v blízkosti jeho obydľia, ako aj príkaz podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 135 - 142.

Z obsahu spisu vyplýva, že prokurátorka Okresnej prokuratúry Trnava podala dňa 22.07.2019 na Okresnom súde Trnava obžalobu na obžalovaného na skutkovom a právnom základe obžaloby. Okresný súd vo veci rozhodol dňa 24.07.2019 trestným rozkazom, proti ktorému podal obžalovaný odpor, v dôsledku čoho okresný súd nariadil na prejednanie veci hlavné pojednávanie.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného K. V., poškodeného X. L., svedkyne E. V., oboznámením listinných dôkazov, a dospel k záveru, že obžalovaný sa poškodenému vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo u poškodeného vzbudiť dôvodnú obavu. Okresný súd uveril výpovedi poškodeného, ktorý popísal priebeh skutku a jeho výpoveď potvrdili aj ďalšie dôkazy ako zápisnice o ohliadke miesta činu, Úradný záznam OO PZ zo dňa 21.07.2019 ako aj ďalších dôkazov. Skutku mal predchádzať incident medzi obžalovaným a poškodeným dňa 17.07.2019, ktorý poškodený opisoval tak, že ho mal obžalovaný ohrozovať najskôr nožom a potom aj sekerou a mal mu spôsobiť aj zranenia. Tomuto opisu zodpovedajú zranenia poškodeného, ktoré sú zachytené na fotodokumentácii, ale tiež na zázname o podaní oznámenia podľa § 59 ods. 3 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch zo dňa 18.07.2019, lekárska správa zo dňa 18.07.2019 a správu z urgentného príjmu FN Trnava. Poškodený navyše incident tak na hlavnom pojednávaní ako aj do záznamu o podaní oznámenia podľa § 59 ods. 3 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch opísal v podstatných okolnostiach rovnako. Skutočnosť, že sa medzi obžalovaným a poškodeným nejaký incident dňa 17.07.2019 stal potvrdzuje aj SMS komunikácia medzi obžalovaným a poškodeným, ktorej pravosť na hlavnom pojednávaní potvrdili tak obžalovaný ako aj poškodený. O vierohodnosti výpovede poškodeného svedčí aj to, že jeho prejav na hlavnom pojednávaní, kedy o oboch incidentoch s obžalovaným, teda zo dňa 17.07.2019 ako i zo dňa 21.07.2019 vypovedal vecne, bez akýchkoľvek negatívnych prejavov vo vzťahu k obžalovanému a vo vzťahu k jeho skutkom, pre ktoré je aktuálne trestne stíhaný a o ktorých vypovedali aj obžalovaný a svedkyňa (pozn. vyhrážanie sa sekerou, podpálenie auta a oplotenia, resp. chatky obžalovaného) sa priznal aj v tomto konaní a vysvetlil svoju motiváciu, prečo tak konal. Okresný súd tiež poukázal na reakcie obžalovaného na ústne odôvodnenie rozsudku, pričom sledujúc správanie sa obžalovaného počas celého hlavného pojednávaní, jeho mimiku, úškrny počas výpovede poškodeného utvrdili okresný súd v správnosti závere o vierohodnosti výpovedí poškodeného. Náhla zmena správania sa obžalovaného, ktorý zjavne očakával oslobodenie spod obžaloby, ktorá sa prejavila slovným atakom na osobu sudcu, opakovaným prerušovaním ústneho odôvodnenia a úvahami o sympatiách k poškodenému spojená so zvyšovaním hlasu podľa názoru okresného súdu plne zapadá do zmeny správania sa obžalovaného, ktorú poškodený popisoval pri udalostiach zo dňa 17.07.2019. Okresný súd vyhodnotil konanie obžalovaného ako konanie v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Trestného zákona, pretože v konaní obžalovaného bola prítomná tak vedomostná ako i vôľová zložka. Zároveň okresný súd s poukazom na okolnosti, ktoré predchádzali spáchaniu skutku uzavrel, že v danom prípade nie je možné aplikovať tzv. materiálny korektív v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona.

Pri ukladaní trestu okresný súd u obžalovaného nezistil žiadne poľahčujúce ako ani priťažujúce okolnosti. Zohľadňujúc najmä spôsob spáchania činu a jeho následok, ako i zavinenie a prihliadajúc na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov, ktorý je podľa názoru súdu trestom primeraným a spravodlivým. Okresný súd mal za to, že nepodmienečný výkon trestu u obžalovaného nie je nevyhnutný, preto obžalovanému výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienečne odložil a určil skúšobnú dobu v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov s uložením probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Zároveň okresný súd obžalovanému uložil zákaz požívania alkoholických nápojov z dôvodu, že obžalovaný spáchal prečin pod vplyvom alkoholu. Za dôvodné považoval okresný súd aj uloženie príkazu nepriblížiť sa k poškodenému na vzdialenosť menšiu ako päť metrov a nezdržiavať sa v blízkosti jeho obydľia a tiež príkaz podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve, zameraným na zvládanie konfliktných situácií.

O náhrade škody okresný súd nerozhodol, nakoľko si tento nárok poškodený do skončenia vyšetrovania neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal odvolanie obžalovaný, ktoré písomne odôvodnil na č.l. 151-152 a tiež doplnením na č.l. 173 prostredníctvom svojho obhajcu.

Obžalovaný poukazuje na to, že okresný súd ako podklad pre vyslovenie viny vzal do úvahy len výpoveď poškodeného, ktorá bola vo viacerých častiach rozporná s výpoveďami svedkyne ako aj obžalovaného. Nie je zrejmé, prečo okresný súd vyhodnotil výpoveď svedkyne V. ako nevieryhodnú, keď v odôvodnení poukázal na to, že táto výpoveď mala potvrdiť verziu obžalovaného. Konanie, ktorého sa mal obžalovaný dopustiť dňa 21.07.2019 nemožno kvalifikovať ako trestný čin, pretože samotná skutočnosť, že si mal

ísť pre sekeru ešte nemohla u poškodeného vzbudzovať dôvodnú obavu. Obžalovaný popiera, že by sa spáchania skutku dopustil. Policajná hliadka v deň skutku našla obžalovaného v jeho chatke s tým, že sa nikam nechystal a už vôbec nie so sekerou za poškodeným. Bol to práve poškodený, ktorý sa z neznámych príčin zdržiaval vonku, aj napriek obavám o život a zdravie. Pokiaľ ide o skutok zo dňa 17.07.2019, nijakým spôsobom nebolo preukázané, že by sa ho mal dopustiť obžalovaný, preto nebol dôvod, aby mal poškodený dňa 21.07.2019 obavu o svoj život alebo zdravie. Je nepravdepodobné, ak by obžalovaný útočil na poškodeného nožom a sekerou, aby mal zranenia, ktoré boli zdokumentované. Rovnako je nepravdepodobné, že by poškodený pred takýmto útokom ušiel. Sám poškodený na urgentnom prijíme neudával iné zranenie ako zranenie na lakti. Navyše, skutok zo dňa 17.07.2019 ani nie je predmetom obžaloby. Poukazuje tiež na to, že práve poškodený sa po skutku dopustil násilného konania voči majetku obžalovaného a jeho družky a tiež sa obžalovanému a jeho družke vyhrážal. Výpoveď poškodeného nie je konzistentná nakoľko, aby mohla byť použitá ako kľúčový dôkaz o vine. Nie je namieste, aby súd v odôvodnení rozsudku hodnotil správanie obžalovaného počas pojednávania, keď práve poškodený je vo väzbe pre protiprávne konanie, ktorého sa dopustil voči obžalovanému a jeho družke. Obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a obžalovaného spod obžaloby oslobodil. V doplnení odvolania obžalovaný namieta pochybenia pri zisťovaní a vyhodnocovaní skutkového stavu, a to že zápisnica o obhliadke miesta činu nezodpovedá skutočnosti, k čomu priložil náčrt katastrálnej mapy.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 29.09.2020 za prítomnosti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, obhajcu obžalovaného a poškodeného, na ktorom oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním obžalovaného a doplnením odvolania, odpisom registra trestov na obžalovaného ako aj podstatným obsahom spisu. Obžalovaný svoju neúčasť na verejnom zasadnutí ospravedlnil a zároveň požiadal, aby odvolací súd vykonal verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti, preto senát odvolacieho súdu vyhlásil uznesenie, ktorým rozhodol o tom, že verejné zasadnutie vykoná v neprítomnosti obžalovaného. Odvolací súd na verejnom zasadnutí tiež zamietol návrh obžalovaného na doplnenie dokazovania zo dňa 11.09.2020. Zástupkyňa Krajskej prokuratúry v Trnave navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Obhajca obžalovaného poukázal na to, že okresný súd vychádzal zo záznamov, na ktoré nemožno v trestnom konaní prihliadnuť. Uviedol, že skutok sa nemohol stať tak ako ho opisuje poškodený, pretože na mieste spáchania skutku ani na oblečení poškodeného sa nenachádzala krv. Podľa zranení zdokumentovaných v lekárskej správe pritom poškodený musel krváčať. Rovnako ako zadržaný obžalovaný nebol od krvi. Poškodený pred lekárom uviedol len zranenie ruky, nespomenul to, že by malo dôjsť k zraneniu hlavy a brucha. Zranenia poškodeného nezodpovedajú útoku sekerou. Zranenia poškodeného boli spôsobené predtým, ako malo dôjsť ku skutku boli aj predtým ošetrené. Poukazuje na výpoveď poškodeného, ktorý uviedol, že nevidel ako mu obžalovaný behá po pozemku, keď sa navyše sám označil za alkoholika. Obhajca obžalovaného navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre jeho zamietnutie v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k napadnutému výroku o vine obžalovaného okresný súd jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval. Trest uložený obžalovanému považuje sa primeraný, zákonný a spravodlivý. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Na konštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Primárne sa odvolací súd vysporiada so zamietnutím návrhu obžalovaného na doplnenie dokazovania, ktorým sa domáha doplnenia dokazovania zabezpečením a následným oboznámením vyšetrovacieho spisu z OR PZ Trnava, ČVS:ORP-1703/02-TT-TT-2019, oboznámením trestných spisov Okresného súdu Trnava sp. zn. 6T/10/2020 a OT/207/2019 na preukázanie protiprávneho konania poškodeného voči obžalovanému a jeho družke ako aj oboznámením náčrtu chatovej oblasti, kde malo dôjsť k spáchaniu skutku.

Súd vykonávajúci dokazovanie vo veci, čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numerantur). Rovnako, v zmysle uvedeného súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu strany na doplnenie dokazovania. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obžalovaného pritom nie je porušením práva na obhajobu. (porovnaj analogicky uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Tdo/84/2016, 6 Tdo 71/2012 zo dňa 29.11.2012).

Aj podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu SR nie je súčasťou práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (Právo na spravodlivý proces) povinnosť vykonať dôkazy označené účastníkmi konania (I. ÚS 75/96, II. ÚS 153/03, IV. ÚS 208/09). Procesný princíp voľného hodnotenia dôkazov v spojení so zásadou procesnej ekonomiky dovoľuje súdu vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia vedú k rozhodnutiu vo veci samej (napr. II. ÚS 218/00, IV. ÚS 182/04, II. ÚS 193/06).

Odvolací súd po zhodnotení všetkých vykonaných dôkazov okresným súdom, ako aj všetkých okolností skutku má za to, že doposiaľ zabezpečenými dôkazmi bolo možné jednoznačne urobiť záver o vine obžalovaného, a tieto dôkazy boli dostačujúce, bez potreby doplnenia dokazovania v rozsahu navrhovanom obžalovaným, preto odvolací súd návrh na doplnenie dokazovania zamietol. Takýmto postupom nedošlo k žiadnemu porušeniu práv obžalovaného. Navyše, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 09.01.2019 po oboznámení s listinnými dôkazmi okresný súd vyzval procesné strany, či majú ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania, na čo strany zhodne potvrdili, že nie, na čo vyhlásil okresný súd dokazovanie za skončené. Týmto procesným úkonom bola potom uzatvorená fáza dokazovania, inak povedané, len do tohto momentu mal obžalovaný možnosť navrhovať dôkazy. To, že možnosť predkladať a navrhovať dôkazy nevyužil nemožno pripisovať na ťarchu súdu. Odvolací súd tiež pripomína, že je len na rozhodnutí súdu, akú voľbu dôkazného prostriedku a z neho atrahovaného dôkazu použije pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku ako aj práva podľa § 2 ods. 1 Trestného poriadku, a či určitú skutkovú okolnosť, ktorú považuje za dokázanú, bude overovať ďalšími dôkaznými prostriedkami.

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená vo vyššie citovanom ustanovení podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 1To/7/2012 z 30. januára 2013).

Rovnako ako okresný súd aj odvolací súd v prvom rade odkazuje na vierohodnosť výpovede poškodeného, ktorý nielenže o okolnostiach spáchania samotného skutku ale aj o konaní obžalovaného, ktoré predchádzalo skutku (dňa 17.07.2019) vypovedal od prvého procesného úkonu až po výpoveď na hlavnom pojednávaní totožne bez akýchkoľvek odchýliek a rozporov vo výpovediach. Jeho výpoveď mala logickú štruktúru, bola súvislá, konzistentná, za súčasnej absencie tendenčných a účelových tvrdení. Poškodený nemal dôvod o okolnostiach skutku klamať alebo súd zavádzať, čomu nasvedčuje aj to, že sa sám priznal ku konaniu, ktorého sa dopustil on sám voči obžalovanému a jeho družke. Opisu udalostí nielen zo dňa, kedy došlo k spáchaniu skutku, ale aj predchádzajúceho incidentu zodpovedali ďalšie vykonané dôkazy, a to výpis SMS správ medzi obžalovaným a poškodeným, úradný záznam OO PZ Trnava, lekárska správa zachytávajúca zranenia poškodeného, opis miesta skutku. Práve preto ju

súd posúdil ako vierohodnú, podporenú vyššie uvedenými dôkazmi a založil na nej v súhrne svoj záver o vine, s čím sa odvolací súd bez výhrad stotožňuje.

Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že ustanovenie prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného zákona poskytuje trestno-právnu ochranu pokojnému občianskemu spolužitiu pred jeho hrubým narušením a to konaním, ktoré vzbudzuje dôvodné obavy o život, zdravie alebo spôsobenie inej ťažkej ujmy. Či ide o vyhrážanie spôsobilé vzbudiť u iného dôvodnú obavu, je nutné posúdiť so zreteľom na všetky konkrétne okolnosti prípadu. Znak spočívajúci vo vyhrážaní obžalovaného nie je možné obmedziť len na vlastný obsah slovného vyhlásenia a jeho spôsobilosť resp. nespôsobilosť vzbudiť dôvodnú obavu, ale je potrebné ho vykladať aj v spojení s ďalším konaním a prejavmi obžalovaného, ktoré by potom bolo, resp. nebolo možné vnímať ako vyhrážky spôsobilé vzbudiť u poškodeného takúto obavu. Dôvodnou obavou sa rozumie vyšší stupeň tiesnivého pocitu zo zla, ktorým sa vyhráža. Pri posudzovaní otázky, či vyhrážanie je spôsobilé v inom vzbudiť dôvodnú obavu, treba prihliadnúť na všetky konkrétne okolnosti prípadu a starostlivo zhodnotiť závažnosť vyhrážky, a teda odlišovať nebezpečné vyhrážanie od iných hrubých, arogantných, agresívnych či vulgárnych verbálnych prejavov, ktoré nie sú prečinom, ale iba priestupkom.

Vyhrážka predstavuje vyjadrenie, že páchatel spôsobí poškodenému nejakú ujmu - alternatívne smrť, ťažkú ujmu na zdraví alebo inú ťažkú ujmu. Pri vyhrážke je irelevantné, či má byť jej obsah naplnený ihneď po jej vyslovení alebo až v budúcnosti, či už určitej alebo neurčitej. Vyhrážka musí byť prednesená takým spôsobom resp. za takých okolností, že môže vzbudiť dôvodnú obavu z jej naplnenia, resp. z naplnenia nejakého jeho variantu. Skutková podstata § 360 ods. 1 Trestného zákona vyžaduje situáciu, v ktorej existuje možnosť vzbudenia dôvodnej obavy, netreba, aby táto obava naozaj vznikla.

V danom prípade bola dostatočne preukázaná vážnosť a mienenosť týchto vyhrážok, a to práve poukazujúc na incident zo dňa 17.07.2019, ktorý predchádzal skutku a ktorý incident bol pre posúdenie vážnosti mienenej vyhrážky rozhodný. Počas tohto incidentu obžalovaný fyzicky zaútočil na poškodeného najprv nožom, potom sekerou, adresoval mu vyhrážky, na čo bol nútený poškodený privolať políciu. Z uvedeného je zrejmé, že obžalovaný svoje vyhrážky o pozabíjaní v stave opitosti mohol naplniť, a teda dôvodná obava o život a zdravie poškodeného bola v deň spáchania skutku oprávnená. Obžalovaný síce poprel, že by dňa 17.07.2019 poškodeného fyzicky napadol, opak však preukazuje SMS komunikácia medzi obžalovaným a poškodeným, keď sa obžalovaný de facto ku skutku priznáva jeho oľutovaním a tiež akýmsi odobrením toho, že ho poškodený „udal“. Rovnako ako okresný súd ani odvolací súd neuveril výpovedi obžalovaného a jeho družky, svedkyne E. V. o tom, že zranenia pochádzali z bitky poškodeného na splave, pretože toto poškodený poprel. Vierohodnosť svedkyne znižuje nielen jej pomer k obžalovanému ako druhovi a snahe privodiť mu miernejší trest, event. oslobodenie, ale aj jej samotná výpoveď, keď si údajne všimla zranenia na lakti poškodeného, pričom ale na dotaz okresného súdu uviedla, že poškodený mal pri vstupe na ich pozemok oblečenú mikinu, z čoho možno usúdiť, že svedkyňa nemohla vypovedať pravdu.

Práve preto pokiaľ sa v deň spáchania skutku, za ktorý je obžalovaný stíhaný v tejto veci, tento vyhrážal, snažiac sa preliezť plot deliaci chatu poškodeného od susedného pozemku, s tým, že po zrazení poškodeným spadol a išiel si domov pre sekeru (ktorú podľa všetkého držal v ruke, aj v čase keď bol hliadkou PZ vyzvaný, aby vyšiel z chaty a odhodil predmet s rúk), poškodený mohol dôvodne očakávať, že svoje vyhrážky naplní. Sám poškodený uviedol, že mal obavu práve preto, lebo len pár dní predtým naňho obžalovaný fyzicky zaútočil, a teda dôvodne mohol očakávať opakovaný útok. Obžalovaný na takéto konanie mal navyše aj motív, a to pomstu voči poškodenému za podanie trestného oznámenia, na čo poukazoval aj poškodený tým, obžalovaný naňho slovné útočil práve pre podanie trestného oznámenia. To, že sa obžalovaný snažil preliezť plot a popri tom odtrhol kovové úchytky bolo preukázané aj ohliadkou miesta činu, kde bolo zaznamenané totožné poškodenie úchytiak (ktoré boli následne nájdené na pozemku obžalovaného) ako aj poškodenie plota, na čo poukázal aj poškodený.

V kontexte vyššie uvedeného bolo nad akékoľvek pochybnosti preukázané, že ku skutku došlo tak ako ho opísal poškodený, pričom konanie obžalovaného zo dňa 21.07.2019 mohlo vzhľadom na incident zo dňa 17.07.2019 vzbudiť dôvodnú obavu o svoj život a zdravie. Obžalovaný sa nielen slovné vyhrážal, ale s cieľom naplniť svoje vyhrážky si išiel po sekeru, pričom v naplnení mu zabránila hliadka polície, ktorú medzičasom privolať poškodený.

K námietke o rozsahu zranení poškodeného z incidentu zo dňa 17.07.2019, ktoré podľa obžalovaného nemohli byť spôsobené, ak by obžalovaný útočil sekerou odvolací súd dodáva, že z výpovede poškodeného vyplýva, že obžalovaný sa zaháňal najprv nožom a potom sekerou, ktorej sa on uhybal. Poškodený v žiadnej výpovedi neuviedol, že by ho obžalovaný zasiahol priamo sekerou, ale len pri úniku a úhyboch ho sekerou porezal (t.j. nie priamo zaťal). Zraneniam tak ako ich popísal poškodený zodpovedá aj lekárska správa, a to aj napriek tomu, že poškodený sa pri lekárskom vyšetrení nezmienil o reznej rane na bruchu, čo bolo zrejme zapríčinené šokom a stresom po spáchaní skutku.

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku obžalovaného, ktorou poukazuje na správanie a konanie poškodeného voči obžalovanému a jeho družke, tu je potrebné poukázať, že konanie ktoré opisuje obžalovaný je predmetom trestného konania v inej veci (vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. OT/207/2019, resp. sp. zn. 1Tp/60/2019), obsah ktorej okresný súd už oboznamoval na hlavnom pojednávaní.

Pokiaľ ide o uloženie trestu, za spáchaný skutok je možné páchatelovi uložiť podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 0 - 1 rok.

Primeranosť trestu je nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatelja je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatelja pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu tak možno považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

Okresný súd správne konštatoval absenciu poľahčujúcich ako aj priťažujúcich okolností, na čo následne vychádzal zo základnej trestnej sadzby za spáchaný skutok. Trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, s podmieneným odkladom a určením skúšobnej doby v trvaní 24 mesiacov považuje aj odvolací súd za primeraný okolnostiam skutku, spôsobenému následku ako aj pomerom páchatelja obžalovaného. Dokazovaním bolo preukázané, že k potyčkám (či už verbálnym alebo fyzickým) medzi obžalovaným a poškodeným dochádzalo jednak po dlhšiu dobu, a jednak v čase, keď bol obžalovaný pod vplyvom alkoholu a tiež to, že obžalovaný má problém so zvládaním konfliktných situácií, čo plne odôvodňuje uloženie primeraných obmedzení a povinností podľa § 51 ods. 3 písm. b) a ods. 4 písm. i) Trestného zákona (zákaz požívania alkoholických nápojov a príkaz podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapií alebo sa zúčastniť psychologického poradenstva). Za správne považuje odvolací súd aj uloženie príkazu obžalovanému nepriblížiť sa k poškodenému na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov a nezdržiavať sa v blízkosti jeho obydla v zmysle § 51 ods. 4 písm. b) Trestného zákona, ktorého účelom je zabránenie akejkoľvek forme protiprávneho konania obžalovaného namiereného voči poškodenému, a tiež poskytnutie efektívnej ochrany poškodenému. Takto uložené obmedzenie je spôsobilé privodiť u obžalovaného kajúcnu postoj k spáchanému prečinu, uvedomiť si následky protiprávneho konania a zastabilizovať vzťahy medzi ním a poškodeným tak, aby v budúcnosti k obdobnému konaniu nedochádzalo a v neposlednom rade, aby obžalovaný viedol riadny život, nakoľko tu existuje určitý stupeň pravdepodobnosti, že by obžalovaný mohol opätovne chcieť kontaktovať poškodeného. Na tomto mieste odvolací súd poznamenáva, že hoci okresný súd neprihliadol na predchádzajúce odsúdenia obžalovaného, je zrejmé, že obžalovaný má za sebou trestnú minulosť v podobe 6 predchádzajúcich odsúdení a tiež priestupkov. Vzhľadom na to možno uložený trest pokladať za mierny.

Vo všeobecnej rovine pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného možno konštatovať, že podstatou odvolania ako aj doplnenia odvolania je namietanie spôsobu hodnotenia jednotlivých dôkazov okresným súdom, k čomu odvolací súd aj v tomto smere poukazuje na konštantné závery rozhodovacej činnosti Ústavného súdu a to, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa ním navrhovaného spôsobu hodnotenia dôkazov alebo právo na rozhodnutie v súlade s jeho skutkovým a právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania (napr. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07).

Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranami konania. Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument, ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B, tiež R 68/2008- I, rozsudok G. z 9. decembra 1994 vo veci Q. R. proti Španielskemu kráľovstvu).).

V tejto súvislosti odvolací súd dáva obžalovanému do pozornosti to, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd nepatrí právo účastníka na rozhodnutie v súlade s jeho skutkovým a právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní, event. právo účastníka na také rozhodnutie, ktoré zodpovedá jeho predstavám a očakávaniam. Obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny nie je ani záruka, že rozhodnutie orgánu verejnej moci bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.